

Ἡ ΚΑΤΑΠΕΣΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ.

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπὸ Δ. Ν. Βρατσάρου.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 6.)

— Ἀμαξᾶ ! ἐφώνησεν.

— Ἐξοχώτατε ! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ κατεπήδησεν ἐκτὸς, καθόσον ἡ θυρὶς εἶχε μείνει ἡνεωγμένη.

— Τί ἐξοχώτατε ! εἶπεν ἀποτόμως ὁ Γαβριήλ.

— Ἄ ! μὲ συγχωρεῖς ἐνόμισα πῶς ἦτον ὁ Κύριος ἱατρός . . . ἀπήντησεν ὁ ἀμαξηλάτης, μόλις διακρίνων τὸν ἐρωτῶντα.

Βέβαια ! ἱατρός ! οἱ ἱατροὶ ἔχουν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον πάντοτε, ἐμυρμύρησεν ὁ Γαβριήλ καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην, διότι ἡ φωνὴ τῷ ἐφάνη γνωστή.

Τί καλοὶ ἄνθρωποι ! αὐτοὶ οἱ ἱατροί ! Αἶ ; προσέθηκε μετὰ πείσματος ὁ Γαβριήλ.

— Καὶ μάλιστα, Αὐθέντη, ὁ Κύριος Β . . . εἶναι χρυσοῦς, ἀπήντησεν οὗτος ὑποχωρήσας ἐν βήμα· ὁ Γαβριήλ ἐσκίρτησεν ἀπὸ χαρὰν εἰς τὸ προφερθὲν ὄνομα τοῦ ἱατροῦ.

— Ἄ ! Μπίρμπο, σὺ εἶσαι ; ἀνοιξε γρήγορα τὴν ἄμαξαν καὶ βρέτχει καυμένε ! ὁ ἱατρός τώρα θὰ καταβῇ.

— Ὅρίστε αὐθέντη ! ἀνοικτὴ εἶναι· καὶ ὁ Μπίρμπος ἔσπευσε νὰ προσφέρῃ τὰς περιποιήσεις του, ἀναγνωρίσας τὸν γενναῖόδωρον ἐπιβάτην τῆς πρώτης, καθόσον ἐπίστευσεν, ὅτι ἐξήρχετο ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐξαδέλφου του.

Ὁ Γαβριήλ εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης, καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας του ἦσαν σφοδροὶ ἀναμένοντος τὴν κατάβασιν τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἔτυχε νὰ ἦναι ἐκ τῶν φίλων του.

Μυρία ἀνελογίζετο, καὶ ἐδειλία εἰς τὴν ιδέαν τῆς πασχούσης ἐλπίδος του, καὶ ἀνησύχει διὰ τὴν Ἀνθῆν· ἐθερμαίνεται καὶ ἐζηλοτύπει ὑπ' ἄλλων ιδεῶν φερθεῖς, καὶ τέλος εἰς ἐναγώνιον συγκίνησιν εὐρισκόμενος ἐπὶ τινας στιγμὰς, αἵτινες ὥραι ὀλόκληραι τῷ ἐφαινοντο, συνεταράσσετο καὶ ἡ ψυχικὴ του ἀθυμία ἠύξανε μέχρι στενοχωρίας καὶ ἤδη ἡτοιμάσθη νὰ καταπηδήσῃ τῆς ἀμάξης, νὰ τρέξῃ . . .

. . . ποῦ ; βεβαίως εἰς τὴν παραφοράν του, διότι ἡ φαντασία

ἡ τὸ ἰδανικὸν αἶσθημα, εἶναι τὸ κινδυνωδέστερον εἰς τὴν ἀποπλάνησιν τοῦ ἀνθρώπου ὅτε, ἡ μεγάλη θύρα ἠνεώχθη καὶ τὸ φῶς μεγίστου φανοῦ ἐχύθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ὁ Γαβριήλ ἔμεινε κέκηνως, καὶ ὁ νοῦς του ἐπλανήθη εἰσέτι ὀλίγας στιγμὰς, μέχρις οὗ ἐπαρουσιάσθη ἐπὶ τῆς θύρας ὁ φίλος του ἱατρός, ἀνὴρ τεσπαρακκοντούτης, εὐσχήμων, εὐχαρις, γοργός, πολύπειρος ὡς ἑλλην σπουδάσας ἐν Γαλλίᾳ πρὸς ὃν ἐπεφώνησεν ὁ Γαβριήλ προβαλὼν τὴν κεφαλὴν του ἐκ τῆς ἀμάξης.

— Ἐλα! διὰ τὸν Θεόν, ἱατρέ μου, καὶ ἐπάγωσα νὰ σὲ περιμένω.

— Ὁ ἱατρός δὲν ἦτον ἐξ ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ φαντασία πλάττει φάσματα, διότι ἡ συνειδήσις του ἐπανεπαύετο ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης, ὥστε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ψυχὴ ποθοῦσα τὰ ἐγκόσμια ἤρχετο νὰ τῷ ζητήσῃ τὴν μετὰ τοῦ σώματος σύζευξίν της μὲ τὸ αὐτὸ δικαίωμα, δι' οὗ ἡ ἐπιστήμη τὴν διέζευξε. Μολαταῦτα ἔστη ἐκπλαγείς εἰς τὴν ἀπροσδόκητον, πλὴν γνωστὴν φωνήν, προσέβλεψεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης καὶ ἀναγνωρίσας ἐκεῖ τὴν μορφήν τοῦ Γαβριήλ ἐφώνησε

— Γαβριήλ! ἐσύ ἐδῶ;

— Ἐγὼ, μάλιστα! τὸν ἀπεκρίθη γαλλιστὶ οὗτος. — Πλὴν μὴ ζητῆς τὸν λόγον, εἰσελθε καὶ τὸν μανθάνεις.

Ὁ ἱατρός εἰσῆλθε καὶ ἐνῶ ὁ ἀμαξηλάτης ἔκλειε τὴν θυρίδα, οὗτος ἐρρίψε βλέμμα διερευνητικὸν ἐπὶ τοῦ Γαβριήλ. . . .

Ὡ! βεβαίως ἡ μορφή τοῦ Γαβριήλ τίποτε δὲν ἔκρυπτε καὶ τὸ πᾶν ἐπρόδιδε, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἂν δὲν ἐκρύπτετο εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, τὸ ὅποιον τόσα κρύπτει μυστήρια, ὅσα μέταλλα ἀνεξιχνίαστα καλύπτουσι τῆς γῆς τὰ ἔγκατα.

— Λοιπὸν, Γαβριήλ!

— Λοιπὸν ἱατρέ μου! ἀπεκρίθη οὗτος, καὶ ἀμφότεροι προσεβλέποντο εἰς τὸ σκότος χωρὶς νὰ διακρίνωσι τὰς φυσιογνωμίας των.

— Ποῦ ἔτρεχες, Ἄδωνί μου, τοιαύτων ὥραν, εἰς παρόμοιον καιρὸν ἐρωτολήπτων — *tempo degli innamorati* — ἢ μὴν εἶσαι μεταμορφωμένος Σατανᾶς; ἂν ᾔσαι, εἰπέ με, πῶς θεραπεύεται ὁ ἔρως;

— Περίεργος εἶσαι ἱατρέ! μήπως περίεπεςες εἰς τὰ δίκτυα ωραίας τινὸς Λουκρέσης. . . . καὶ λέγων ταῦτα ἠσθάνθη τὸ στήθος του ἐξογγούμενον.

— Ὅχι δά! καὶ ἂν σὲ εἰπῶ ναί, τὸ πιστεύεις;

— Διὰ τὸ ὅχι! αἱ ἐρωτότροποι ἔχουν τόσα δελεάσματα, ὥστε εἰς πτωχοῦ ἱατροῦ τὰς ἐλευτέρας ἐπισκέψεις προσφέρουσι δεσμὰ, καὶ ἐνῶ νομίζει, ὅτι ἀκούει τὸν σφιγμὸν τῆς φιλασθένου, αἰφνης αἰσθάνεται τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του. . . .

— Τῆς καρδίας της, θέλεις νὰ εἴπῃς.

— Τῆς καρδίας της, τῆς καρδίας του, κατ' ἐμὲ εἶναι ἀδιάφορον.

— Ὅχι ὅμως καὶ κατ' ἐμέ! εἰς τὴν ἐπιστήμην, λόγου χάριν, καλὸν

τὸ διαγιγνώσκειν ἀσθενείας τὸν ἱατρὸν καὶ στηθοσκοπεῖν, οὐχὶ ὁμῶς ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἡ ὅπως ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἱατρὲ, εἶσαι μυστήριον καὶ δὲν ἐννοῶ

— Καὶ τί ἄλλο εἶναι ὁ ἄνθρωπος εἰς ὅλας τὰς φάσεις τῆς ἡλικίας του ἢ βαθὺ μυστήριον! Τί λέγεις, μικρὲ μου φιλόσοφε, καὶ σὺ ταύτην τὴν στιγμήν δὲν εἶσαι μυστήριον;

— Μυστήριον ὁμῶς διαβεβρεγμένον καὶ κατάψυχρον, ἐνῶ ὁ ἱατρὸς μου εἶναι μυστήριον ἐξερχόμενον ἀπὸ μυροβόλον θάλαμον ἴσως, καὶ ἡ πνοή του δὲν ἐπάγωσεν, ὥς ἡ ἰδική μου, εἰς τοῦ βορῆα τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ πλὴν καὶ ὁ Γαβριὴλ λέγων ἡσθάνετο τὴν ἀναπνοήν του στενοχωρουμένην.

— Πλὴν, υπέλαβεν ὁ ἱατρός;

— Πλὴν, ἂν σὰς ζητήσω μικράν ἐξήγησιν, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μοὶ τὴν ἀρνηθῇτε, προσέθηκε μετὰ προπετείας ὁ Γαβριὴλ, διότι ἡσθάνθη τὸ αἷμα του νὰ τὸν πνίγῃ.

— Ὀλίγον τολμηρὰ εἶναι ἡ ἀπαίτησις, ἐπανελάθεν μειδιῶν ὁ ἱατρός, προσποιηθεὶς ὅτι δὲν ἐνόησε τοὺς λόγους τοῦ Γαβριὴλ, καθόσον μάλιστα δὲν ἔβλεπε τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου. . . . Πλὴν, προσέθηκε, μάθετο, διότι δὲν μοὶ τὸ ἐνεπιστεύθησαν, εἶναι ἀνακάλυψις.

— Ὁ Γαβριὴλ δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' εἰς τὰς λέξεις μάθετο, ἀνακάλυψις, ἡσθάνθη τὴν κόμην ἐκσυρομένην πρὸς τὴν κορυφὴν καὶ τὴν καρδίαν του. ὦ! ἡ καρδία του περιστάλη ὑπὸ τὴν ιδεάν τῆς ἀνακαλύψεως, ὥς ὁ δοῦλος ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ κυρίου του ἀναμένων τὸ κτύπημα.

— Ἡ ὥραία Ἀνθῆ, ὁ Ἄγγελος αὐτὸς τὴν μορφήν καὶ τὴν καρδίαν, εἶπεν ὁ ἱατρός, ἀσθενεῖ, ἀσθενεῖ τὸν γλυκὺν τῆς καρδίας πόνον, τὸν προξενούμενον ἀπὸ τὰ παιγνιώδη κτυπήματα παρθένου ἔρωτος, ὅστις ἐκστάσεις μόνον, καρδιοπαλμούς καὶ μικράς λειποθυμίας προξενεῖ, μέχρι οὗ ἐνθαρρυνθεὶς εἰς τὰς σχέσεις του αὐξήσῃ καὶ τὰ κτυπήματά του, αἱ ἐκστάσεις μεταβληθοῦν βαθμηδὸν εἰς ἐκπλήξεις, οἱ καρδιοπαλμοὶ εἰς κεραυνοὺς καὶ αἱ λειποθυμίαι εἰς θάνατον.

— Θάνατον! ὦ! ἐπεφώνησεν ὁ Γαβριὴλ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ προδοθῇ διὰ μιᾶς ἐπὶ πλέον λέξεως.

— Τὴν γνωρίζεις, Γαβριὴλ, αὐτὴν τὴν νέαν; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός ἀδιαφόρως.

Ὁ Γαβριὴλ ἐταράχθη.

— Ἰσως! Ὅχι, ἀπεκρίθη.

— Κάλλιον ὅχι, διὰ τὴν ἡσυχίαν σου, ἂν καὶ ἤξεύρω, ὅτι εἶσαι σκληρόκαρδος· διότι ἀμφιβάλλω ἂν δὲν ἤθελες ἀνησυχῆσαι ἐπὶ ἓνα μῆνα, ἂν τὴν ἔβλεπες ἀπαξ· ἐν ἔτος, ἂν τὴν ἔβλεπες δις, ἂν δὲ καὶ τρίτον ἀναμφιβόλως ἡ ζωὴ σου δλόκληρος δὲν ἤθελεν ἐπαρκέσει εἰς λατρείαν τῆς, ἤθελες φλογισθῇ ἤθελες ἀνάψει.

Σιγὴ ἐπεκράτησε ἐπὶ τινὰ στιγμήν, ὁ μὲν ἱατρός ἠρεῦνα τὰ θυλάκιά του ζητῶν τὴν σιγαροθήκην του, ὁ δὲ Γαβριὴλ προσηλώθη εἰς

τὸ κυριεῦον αὐτὸν αἶσθημα, διότι ἡ καρδιά του ἀντὶ κτυπήματος ἐδέχθη τροφήν.

— Ὡχ ! ἐστέναξεν ἐκ βαθέων ὁ Γαβριήλ.

— Χούμ ! ἐξηρόβηξεν ὁ ἱατρὸς, ὥστε ἐφάνη, ὅτι δὲν ἤκουσε τὸν συναγμὸν.

— Λοιπὸν τί σκέπτεσαι Γαβριήλ, ἀνάπτεις ἓνα φῶσφορον

— Ὡ ! πυρκαϊάν ! πυρκαϊάν ! ἐξεφώνησεν ὁ Γαβριήλ ἀπαντῶν εἰς τὸν λογισμὸν του καὶ οὐδὲως εἰς τὴν ἐρώτησιν.

— Ἐνα μόνον φῶσφορον ἓνα διὰ νὰ ἀνάψω τὸ σιγάρον μου Γαβριήλ.

— Τί ;

— Ἐνα φῶσφορον, ἐζήτησα ἂν ἀνάπτῃς.

— Ὡ ! μὲ συγχωρεῖς, δὲν καπνίζω, δὲν ἔχω.

— Καὶ ἐν τούτοις μοὶ ἀπεκρίθης *πυρκαϊάρ, πυρκαϊάρ !*

Ὁ Γαβριήλ ἐταράχθη μέχρι κεφαλῆς.

— Ἀλλὰ φαίνεται, εἶπας τοῦτο, διὰ νὰ μὲ ἐμπαίξῃς σκληρὲ φιλόσοφε, εἰς τὰς περὶ Ἀνθῆς προλήψεις μου. Πρόσεξε, διότι ἂν ποτε ἐν τινι ρεμβασμῷ σου ἡ μελαγχολικῇ ἐπιφωνήσῃ σου, ἀνακαλύψω καὶ σοὶ εἶπω — Γαβριήλ ! εἶσαι ἐρωτευμένος. — τοῦτο θὰ εἶναι μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἴσως δὲν θὰ θέλῃς νὰ ὁμολογήσῃς· ἀλλὰ θὰ προφασίζεσαι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, θὰ λέγῃς ἄλλ' ἂν' ἄλλων, καὶ θὰ ζητῇς νὰ δικαιολογήσῃς τῆς καρδίας τοὺς παλμοὺς καὶ τοὺς δραπέτας στεναγμοὺς σου καὶ ἐγὼ θὰ γελῶ εἰς τὰς ἀνησυχίας καὶ τὰ δικαιολογήματά σου, ὅπως τὴν ἐσπέραν ταύτην μοὶ συνέβη νὰ γελάσω μὲ τὴν μικρὰν Ἀνθῆν. . . .

Τὴν ὠραίαν κόρην ! ἤξεύρεις ποῦ ἀποδίδει τὴν νυκτερινὴν ἀνησυχίαν της, τοὺς σφοδροὺς παλμοὺς, τὰ ὄνειρα, τοὺς τρόμους, τὰς λειποθυμίας της, ἐνὶ λόγῳ τὰς παθήσεις της ; εἰς τὸν χθὲς χορόν.

— Ἐχόρευσα, λέγει, πολὺ καὶ καὶ ἐνῷ ὀλοπόρφυρος καθίστατο εἰς μάνην αὐτὴν τὴν λέξιν, αἶφνης ὠχρίσθαι καὶ μία λειποθυμία ἐπισφραγίζει τὴν ιδέαν μου. Ἐνῷ ἡ πρωτόπλαστος μήτηρ της ἀρνεῖται, ἐν ἀγνοίᾳ βεβαίως, τοὺς στολισμοὺς αὐτοὺς εἰς τὸν ἔρωτα, καὶ ἀποδίδει τῆς θυγατρὸς της τὴν πάθησιν εἰς βασκανίας.

— Ὡ ! χωρὶς ἄλλο, μοὶ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου, — χωρὶς ἄλλο, ἱατρὲ, τὸ ἐβάσκαναν τὸ παιδί μου ! καὶ μία ἄμαξα, ἀναθεματισμένη ! ἄμαξα, τὸ ἔκαμε νὰ τρομάξῃ. . . . Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἐχόρευσε καὶ πολὺ, ἀλλὰ

Τὴ ἡσθάνετο ὁ Γαβριήλ, καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν κατ' ἐπιφάνειαν ἀφελῆ διήγησιν τῆς ἱστορίας τοῦ ἱατροῦ, ἀδύνατον νὰ περιγραφθῇ, λέγομεν μόνον, ὅτι μετὰ πολλῆς συγκινήσεως προσέβλεπε τὸν ἱατρὸν, καὶ ἀνυπομόνως περιέμενε νὰ ἀκούσῃ καὶ τὸ ὄνομά του προφερόμενον εἰς τὴν διήγησιν, ἄλλως ἡτοιμάζετο νὰ προδώσῃ αὐτὸς τὸν ἔνοχον. . . .

Καὶ ἡ μήτηρ δὲν ἔχει νομίζω ἄδικον, προσέθηκεν ὁ ἱατρὸς, εἰς τὸ περὶ *βασκανίας*, δηλαδὴ εἰς τὴν ἐπενεργοῦσαν μαγνητικὴν δύναμιν, τὴν

ὁποῖαν καὶ ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται, καθὼς καὶ ἡ κατάχρησις τοῦ χοροῦ ὅτι. . . .

— Ὁ χορός! . . . ὁ χορός! ἐπεφώνησεν ὁ Γαβριήλ.

— Τί ἀπορεῖς, σκληρὲς χορευτά! βέβαια σεῖς οἱ χορευταί, ὅταν τύχητε θελκτικῆς καὶ εὐστρόφου συγχορευτρίας λησμονεῖτε, ὅτι ὁ σὺ καλλιπρόσωπος καὶ λεπτοφυῆς εἶναι, κατὰ τοσοῦτον ὁ ὁργανισμὸς παθαίνει καὶ καταβάλλεται εἰς τὰς ἀδιακόπους περιστροφάς σας. Ἐντελὲς πλάσμα γυναικὸς, εἶναι Γαβριήλ, ὡς τὸ εὐγενέστερον ἄνθος, τὸ ὁποῖον εἰς περιπλέον μαργαρίτης δρόσου τὸ καταβάλλει, τὸ μαραίνει· ἀκούεις;

— ὦ! βέβαια τὸ εὐγενέστερον ἄνθος! . . .

— Καὶ ἡ καρδιά τότε, τὸ κάτοπτρον πάσης συγκινήσεως ἀντανάκῃ τὰς παθήσεις αὐτῆς καθ' ὅλον τὸν διοργανισμόν, ἡ κίνησις διοχετεύεται ζωηρά· ἐντεῦθεν, ἂν καὶ ὁ χορευτὴς τύχῃ συμπαθὲς μὲ προτερήματα, μαντεύεις, ὅτι καὶ ἐκεῖνος εἶναι ἔνοχος τῶν παθημάτων. Προσέχετε λοιπόν, προσέχετε σκληροὶ χορευταί! . . .

Ἡ ἄμαξα ἔστη, ἡ θυρὶς ἠνεώχθη καὶ τότε μόνον ἐνόησεν ὁ Γαβριήλ πόσῃ ὥραν ἔτρεχον, καὶ ὅτι ἀνάγκη εἶχε ἀλλαγῆς ἐνδυμάτων. Τὸ ψῦχος εἶχε διαπεράσει τὸ σῶμα, ὅπως ἡ βροχὴ τὰ ἐνδύματά του, καὶ ἤδη πυρετὸς σωματικὸς διεδέχθη τὰς πρὸ μικροῦ συγκινήσεις του.

— Ἀ! ἐπεφώνησεν, ἱατρέ! ἐπάγωσα, τρέμω!

Ὁ ἱατρὸς ἐζήτησε τὴν χεῖρα του.

— ὦ! μικρὸς πυρετὸς διεννοήθη· Πλὴν εἶσαι κατάβρεχος, καὶ δὲν τὸ ἔλεγες;

‘Ὁ ἱατρὸς ἐξῆξε τῶν πλατέων θυλακίων του δύο φιάλια, καὶ

— Πίε ὀλίγον ἐκ τοῦ ἑνὸς, καὶ ἀσφράνθητι τὸ ἕτερον, εἶπε.

Ὁ Γαβριήλ ὠσφράνθη ὀξὺ καὶ ἐγεύθη δριμύ.

— Πλὴν ποῦ εἵμεθα, ἠρώτησεν;

Ὁ ἱατρὸς δὲν ἀπεκρίθη, ἦτο ἐκτὸς τῆς ἀμάξης, ἡ θυρὶς ἐπεκλείσθη.

— ὦ! ἡ κεφαλὴ μου· τρέμω, ποῦ εἵμεθα;

Ἐζήτησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ πλὴν οἱ ναρκωθέντες πόδες του δὲν ὑπήκουσαν. Τί παράδοξος ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ ἱατρὸς! νομίζω, ὅτι μὲ ἐμάγευσεν ἐμυρμύρισε ὁ Γαβριήλ ἔρριπτε ἐπ’ αὐτοῦ τὸν μέγαν τοῦ ἱατροῦ μανδύαν, ὦ! πόσῃ νυστάζω . . . παράδοξον . . . Μπίρμπο! ἔκραζεν, οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

Μπίρμπο, Μπίρμπο! ἐπανελάβεν, οὔτε φωνή— ἔκρουσε τὰς ὑέλους μηχανικῶς, οὔτε ἀκρόασις— ἔρριψε τότε ἐν βλέμμα ἀνῆσυχον καταπίπτων πρὸς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης καὶ μόλις εἶδεν, ὅτι τοῦ φανοῦ αἱ ἀκτῖνες ἐχάραττον τὸ βαθὺ σκότος ἐρήμου ὁδοῦ καὶ μέλας τοῖχος ὑפוῦτο πρὸς τὴν μίαν πλευράν, πρὸς τὴν ἄλλην οὐδὲν διέκριεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπεκλείσθησαν. . . .

Σφοδρὸς ἐσύριζε κατ’ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ βορρᾶς, καὶ χάλαζα πλήττουσα ραγδαίως τὴν ἄμαξαν ἐβαυκάλιζε τὸν βέγγχοντα Γαβριήλ. (ἀκολουθεῖ.)